

DIALOG DIREKT #68

Moraliskupprustning

Kära vänner!

Det var en gnistrande, solig och kall vinterdag igår, när vi ledsagade min far till den sista vilan. Just igår skulle han ha blivit 78. En länk till det förgångna är borta. Det är så mycket av mig som kommer från pappa speciellt mitt tekniska intresse. Jag är tacksam att vi inte hade något ouppklarat mellan oss. Likaså är jag tacksam för att han inte behövde tyna bort gradvis.

Jag har fått tre kommentarer till Gunnars frågor i förra numret. Silas Rydgård får inleda.

I DD 67 har *Gunnar Söderlund* tillsammans med *Antero* formulerat frågan "Din vision + min vision = vår vision?" Sedan skriver Gunnar, att "en av de visioner, som han ärvt är *Buchmans* sista - en värld styrd av män som är styrda av Gud" och ställer frågan: "Vad såg han inför sitt inre öga? Vad ser du? Vad ser jag?"

För att förstå, vad Frank "såg för sitt inre öga" behöver man med hjälp av hans egna ord och liv försöka tränga fram till det som var kärninnehållet i hans vision. Så vitt jag kan se det var det JESUS. Men på vilket sätt?

För det första var det **Jesus som den person** (verklighet), som "helt och hållet passar, räddar och tillfredsställer oss syndare". (Jesus Just Exactly Suits, saves and satisfies Us Sinners" enl JUST FOR TODAY. I förordet skriver *Miles Phillimore* att "denna bok består av uttalanden, hymner och bibelord ofta citerade av FB, när han - för oss i Tahoe 1940 - avslöjade källorna i sin kämpande tro").

För det andra var det **Jesus som ett budskap om att Guds rike är nära** varje människa som lever i omvändelse enligt Markus 1:15. Frank B

lyfte fram kärnan i detta budskap, där **absolut** kärlek med dess innehåll ärlighet, renhet och osjälviskhet i förhållande till Gud (som är kärleken) är det väsentliga och som visar sig i en lydnad in till döden. "Underkastelsen" - lydnaden eller omvändelsen - tog sig uttryck i den dagliga "stilla stunden" kring bibeln, papper och penna och ärlig, kravlös delgivning utan anspråk på att ha rätt. Att föra ut detta budskap efter anvisningar i stillheten i alla slags sysselsättningar och utanför dem i gemensamma gudsledda insatser, där man "illustre-rade" livsstilen, var "att älska sin nästa som sig själv". Det var "att föra dem in i Guds rike".

Denna sida av Jesus som "vägen, sanningen och livet" (Joh. 14:6) tydliggjorde FB i den atmosfär av frid, sökande och stillhet, som rådde nära honom och som de flesta människor av god vilja kände sig dragna till mitt i all aktivitet kring honom. Detta skedde tack vare den stilla stunden och det hoppfulla budskapet, att "Gud har en plan för världens omskapande" till ett mer rättfärdigt samhälle, där våld, prostitution, korruption, familjetragedier, narkotikamissbruk mm minskar i samma utsträckning som ljuset från budskapet förstärks och sprids. "Omskapandet av världen" var inte det centrala. Guds rike och budskapet om detta som präglade av **absolut** kärlek var det väsentliga. Men för många människor, som lockades av en önskan att omskapa världen i yttre mening blev det så. Liksom Jesu första lärjungar såg de bara "ministerplatserna" nära Jesus - Konungen, eller templets tinnar och torn. De såg inte, att det är **Gud och Jesus** som bygger sitt rike, när människan lyssnar och lyder och att samhällsförändringarna bara är biprodukter. Trots detta har både dessa, som "inget såg", och alla andra som idag lyssnar och lyder, liksom hela samhället, glädje av människor, som lyssnar och lyder. Den bristande insikten är inget hinder för Guds handlande också genom dem, som själva tror att det är de och deras grupp som gör det Gud gör.

Men för oss, som fått del av eller "ärvt ...

Månadens böneämne

- Att kampanjen "Från minus till plus" skall få många svenskar att söka Gud.

Buchmans sista vision" är väl uppgiften, att tillsammans ge Jesus både som personlig "frälsare" och som budskapet om Guds rike till världens styrande? Om vi lyssnar på rätt sätt, kommer Gud att visa oss hur det skall gå till. "Den som söker, han finner" lovar Jesus. (Mt. 7:7-8).

Silas Rydgård

Vi har kommit lite bort från detta att aktivt gå ut och "förvandla människor" i alla fall känner jag det så. Jag frågar mig varför. Både gemenskapen och världen är väldigt annorlunda mot den vår för 30 år sedan då jag attraherades till MRA. Min ledning är att det viktigaste nu är för oss att konsolidera vår gemenskap och budskapet. Med oss avser jag då min generation. Det är vi som måste ta över ansvaret. Jag kan förstå att de som varit med länge känner en viss otålighet på att saker skall hända, men det måste få ta den tid det tar. Generationsväxling är inte lätt. Det finns en rädsla för nya former, något som blockerar och gör det svårt att gå framåt. Men jag vill då deklarerar att min grundläggande erfarenhet av förvandling är det som betytt mest för mig och det är den som gör att jag vill fortsätta även när det tar emot. Det är också den erfarenheten som jag vill ge vidare till andra. Den frihet jag har upplevt vill jag att andra också skall få möjligheten att uppleva.

Jag har länge haft en övertygelse om att när vi är klara på budskapet och när livet i gemenskapen fungerar, då kommer människor att flockas till MRA. Vi tycker att vi har svaren till många av dagens problem och det kommer människor också att upptäcka, när vi kan komma till rätta med allt det som hindrar.

Det andra brevet är från *Siv Sollén* som ser Gunnars frågor ur en annan synvinkel.

Hej Antero!

Tack Antero för din uppriktiga beskrivning av hur du upplever din egen "styrning"! Rädslan för och otillräckligheten i kontakten med de människor man kommer i kontakt med känner vi kanske igen allihop - åtminstone jag!

"En värld styrd av män som är styrda av Gud". Min första reaktion är förstås: **män?** Naturligtvis: **kvinnor och män!**

Styrda?? Har vi inte sett nog av styrning? Allt vanvett vi ser runtom i världen har väl mer eller mindre orsakats av män som velat styra?

Om tillräckligt många människor vill att det rätta ska ske, så borde vi också välja ledare som vi visste var besjälade av den viljan (i. st. f. av materialism och maktbegär).

En liten reflektion av...

Siv Sollén

Just i grevens tid kom följande brev.

Svar till *Gunnar Söderlund* och alla andra som vill vara med om att "omskapa världen": Gud har en plan. Du har en del i den. Guds plan är perfekt. Du är med om att förverkliga den när Du lyssnar och lyder.

Sture Rengfelt.

Inga Stina Rönnlund fann följande berättelse i *Ica-kuriren* (96:39). Den är ganska lång men den ger en ny vinkling på detta med absoluta normer. Det är lätt att tro att bara vi i MRA talar om absoluta normer, att det skulle vara något främmande för andra människor. Här får vi en koppling till gammalt tänkesätt och konsekvenserna till att det gått förlorat ser vi omkring oss.

Fallet med den avklippta livlinan

På tröskeln till den vår de svaga kallar höst ser jag i backspegeln ut över det landskap som påstås heta Sverige. Det tycks som ett år av elände solkat landet, förlorad heder, krossad trovärdighet, förintad tillit, ja, det tycks som om sommaren med dess regn och kyla blott var en utlöpa av den svenska uppgivenheten inför alla världens sammanbrott.

Det dyker upp ett minne. Min gamla Mor låg för döden. Nåväl, hon satt rak och påklädd i sängen på sjukhemmet, men hon förberedde sig nästan metodiskt för den sista resan. Hon gick igenom livets debet och kredit, måste då och då hem och rota i byrålådan i sin gamla lägenhet, städande i sitt hjärtas skrymslen för att kunna lämna över sig hel och ren. Vi satt nära varandra den där dagen och jag kände att hon ville berätta något som tyngde henne.

Hon berättade om den avklippta flagglinan.

Troligen hände allt det andra världskrigsåret. Familjen hade evakuerats till brukets sommargård i den nordblekingska skogen vid en hemlighetsfull näckrostjärn. Far kom på besök med tåget varje lördag eftermiddag efter jobbet och flaggan skulle hissas.

Denna lördag gick något snett - linan fastnade på halva stången.

Mor, sedan barnsben troende och frälst, såg till sin fasa att gården skulle möta hennes man med flaggan hissad som för att signalera död eller begravning och hon greps av panik.

Ingen vuxen kunde hjälpa henne, hon slet och drog i den olycksaliga linan, flaggan snodde sig kring stången i den friska vinden och klockslaget närmade sig då hon måste cykla ner och möta min far på järnvägsstationen. Två ting plågade henne - att hon skulle komma för sent till sin älskade, och att hon skulle möta honom med flaggan på halv stång.

Då gjorde hon det oerhörda: Hon klippte av den dyrbara linan. Hon skulle sedan ljuga för sin man - det hade aldrig hänt förr - att linan brustit, flaggan trasslade sig...

Det redde upp sig. Den händige maken/ingenjören lagade provisoriskt linan, stången fälldes, linan trädde i löphjulet, flaggan hissades, allt blev frid och fröjd och endast Europa led denna andra krigssommar. Småningom köpte bruket en ny lina.

Men mor kunde inte glömma. Inte glömma att hon ljugit och att hon lurat ägaren av semestergården, dvs. bruket, fars arbetsgivare, på kostnaden för en avskuren flagglina. Nu ville hon - beredd att ta farväl av jordelivet och mer än 40 år efter själva händelsen som dykt upp i hennes djupa självranssakan - lätta sitt samvete och få gottgöra bruket.

Jag fick uppdraget att reglera affären. Det var inte lätt, ägarbyten hade det varit flera, vem visste priset på en flagglina 1940, hur skulle den indexuppräknas? Och vem skulle ha pengarna - rikemansfamiljen *Kockums* eller de nya ägarna? Hur skulle de otaliga ättlingarna till ägarna inbördes fördela 350 kr? En fond kanske kunde upprättas? Ja du milde, vilken cirkus som drogs igång med en suckande kamrer som ville skänka allt åter till en gammal 84-åring med alltför känsligt samvete.

Alltför känsligt samvete?

Efter det år i svensk offentlighet som i så många enkildheter präglats av moraliskt förfall på maktens höga höjder, ställer jag frågan till mig själv och ser min gamla Mor i ett nytt ljus.

Vad är ett alltför känsligt samvete? Vad är en överdriven heder? Vad menas med att göra rätt för sig? Var går gränsen mellan något vi kan overse med eller inte? Handlar det om viss nivå, viss volym, visst lägsta värde?

I mer än fyra decennier hade den gamla förträngt sitt "brott". När minnet av det dök upp i hennes livs sista revision plågades hon svårt av att ha lurats. I hennes samvete fungerade ännu ett outplånligt samband mellan rätt och fel, varje rättighet var förbunden med en skyldighet, ingen orätt var relativ men absolut. Som kommunalpolitiker skulle hon leva i plikt och heder och ärlighet - bara tanken att staden skulle betala kaffet efter mötena var befängd. Vi må le åt en människas behov att göra rätt för sig. Dock bör vi då erinra oss att det var med en sådan moral det drömda folkhemmet en gång byggdes. Det skulle inte börja vittra i grunden förrän vi klippte av den livlina som förband våra gärningar med ansvar, plikt, heder och samvete.

Bertil Torekull

Jag kan se tecken på en annalkande vår.